

Resumé

Během staletí utváření, církev prošla dlouhou vývojovou řadou. Nyní jakoby hledá svoji tvář ve společnosti, která je natolik pluralitní, že se dá v určitém smyslu mluvit o zmatení jazyků a nastolení vlády Babylonu. A to ve všech oblastech života. Zejména je tento chaos patrný v přístupu k pravdě jako relativnímu pojmu, který má podléhat nadvládě člověka. I když hmotnost tělesa ponořené do kapaliny je rovna hmotnosti kapaliny tělesem vytlačené, tato skutečnost nijak nepodléhá lidskému soudu. I tato skutečnost je Božím dogmatem - neměnnou pravdou Boží. Archimédes tuto skutečnost nevymyslel, on ji objevil. Jde o zákon přírody, který je Bohem dán tak, jako i jiné zákony – dogmata, týkající se dobra člověka. Jsou to zákony Boží, které poznáváme skrze Zjevení, tak jak je nám v Kristu, On sám zjevil. Ve spojení s tím jak je poznáváme od stvoření až po současnost. A to jsou zákony spásy, tedy naplnění smyslu lidské existence. A to je to, co církev uchovává a střeží k blahu člověka. Všechny zákony Boží jsou pro dobro člověka a proto Církev, která si přeje respektovat všechny lidi a žít s nimi v míru, nemůže tak činit za cenu obětování Božích pravd a přizpůsobovat se lidskému zákonu libosti – nelibosti, který podřizuje zákony Boží své nadvládě. S určitostí lze konstatovat, že nerespektování přírodních zákonů by člověku uškodilo, stejně tak je to i se zákony, které jsou zde ustanoveny pro spásu člověka.

Proto církev musí, vědoma si svých závazků, střežit tyto pravdy v neporušenosti. Vliv Božího majestátu a velikost Jeho pravd církev vynesly až na samý vrchol světa. V určitém období jejího historického vývoje otěže světské moci natolik uchvátily její soudnost, že si přisvojila i moc nad svobodnou lidskou vůlí. Tento mandát jí ale nepřísluší. Sám Bůh respektuje svobodu svého stvoření, kterou mu dal. Tyto omyly si církev uvědomila a kajícně je lituje, jak bylo již oficiálně církevními představiteli vyjádřeno.

Nyní je třeba akcentovat tu stránku církve, kterou by si opět získala místo v srdcích lidí. Tímto místem je instance svědomí, které ve společnosti citelně schází. Tato bakalářská práce hledá a posléze i nabízí konsenzus mezi liberálním pojetím občanské společnosti a fundamentálním základem církve. Odklon od Božích pravd a jejich zředlování ke konsenzu nepřispívá. Vede k rezignaci a poté k lidské lhostejnosti. Pro svědomí je typické, že bývá svým nositelem umlčováno a různě obcházeno. Svědomí přesto promlouvá dál. A to je i úloha církve ve společnosti.